

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Sucquet E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 16. de charitate erga animas in purgatorio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

CAPVT XVI.

De sexto stimulo, caritatis erga animas in Purgatorio existentes, seu meditatio de Purgatorio.

*Tormenta
atrocia ani-
marum.*

Iob 19.

*Pœna sensus
quæntia
Greg. in
Psalm 37.
August. de
vera & fals.
pœnit c. 18.
Cæsar. ho-
mil 7.
Pœna dam-
ni.*

PVNCTVM I. Considera, quomodo esses affectus, si damnatum te scires ut igni interires magnâ cū confusione coram orbe terrarum universo, & quid non faceres ut illud genus mortis cum alio commutare liceret: sanè nihil intentatum relinqueres. Et fierine potest, ut quisquam credat pro peccatis venialibus tam atrocia subeunda esse supplicia, & tam diuturna; eaque sæpe parcendo verbo otioso, aut aliâ quapiam parvâ mortificatione redimere non libeat? Considera, si parentes vel amicos videres in illis torqueri cruciatibus, quem sensum haberes: maximè si opem tuam gemitibus & ejulatibus miserabiliter implorarent, an ridere & deliciari luberet? Audi igitur eos jam clamantes: Misere mini mei saltem vos amici mei: & juva quâ potes oratione, jejuniis, eleëmofynis. *Aspira, ut sup. p. 10. Hæcine firmâ fide, &c. ibid.*

PVNCTVM II. Percontare ex iis quæ patiantur & quare: & intelliges Primò, pœnam sensus tantam eos pati, quantam nullus unquam maleficus, aut Martyr passus est in hâc vitâ, ut D. Gregorius & Augustinus asserunt; imò etiam graviolem quàm ullus in hâc vitâ pati possit, atque ad eò, ut Cæcilius, majorem quàm à crudelissimis tyrannis excogitari queat: & tamen quæ non malitia eorum adinvenit? Secundò, pœnam patiuntur damni, & si spes hâc dilata affligunt vehementer animam, quantum existimas eos percipere doloris, quòd amantissimi patris & sponsi tanto tempore optatissimo ad spectu & amplexu frustrentur; eo que vel maximè, quòd parvo eam moram dum viverent redimere potuissent; quam jam non nisi exquisitissimis tormentis luere concedatur? O quàm tristis illa relegatio amicorum

corum, filiorum, & sitientium ad Deum fontem vivum, ad quem tot annis suspirarunt & contenderunt: iustâ tamen sunt iudicia Dei, & vera. Attamen uti est peccatorum inter se magnum discrimen, ita etiam pœnæ. De quibus Cyrillus sic ait, esse quædam peccata ita levia, ut stipulæ comparentur, cui proinde ignis illatus diu non potest immorari: alia verò scæno esse similia, quæ & ipsa non difficulter ignis absumat, sed aliquantro tardius quàm stipulæ immoretur: alia verò esse quæ lignis conferuntur, in quibus pro qualitate criminum diuturnum ac grande pabulum ignis inveniat. *Hæcine vera, ut sup. pag. 7.*

PUNCTVM III. Attende ob quæ crimina ista patiantur, & videbis vel ob mortalia, quorum condonata est culpa; vel ob levia, ut otiosa verba, negligentiam in rebus divinis, &c. Secundò, quid illi de hujus vitæ voluptatibus & honoribus jam iudicent, exquire. Tertio, quanta crudelitas esset hujusmodi tribus verbis liberare nos posse, & negligere aut oblivisci, & qualiter id te afficeret si earum loco fores. Enimverò, quid aliud requiritur quo eas liberare possimus, quàm pauculas preces recitare, eleëmofynam dare, Indulgentiam iis applicare? O quàm sedulò hæc illi præstarent, si eis horula daretur pœnitentiæ, ad redimendum tam iusta & immania tormenta! Postremò iusto Dei iudicio scias evenire, ut qui immites sunt erga illas, tales etiam post mortem suam vivos erga se experiantur; & è contrario ita à divinâ benignitate videri decetum, ut qui animam è Purgatorio liberat, propè de salute certus sit: cum gratissimæ sint piæ illæ animæ, & non cessent in caelis orare pro eo, quem sciunt tanta bona sibi repræsentasse.

Cur ista patiantur animæ.

Magnum salutis præsidium orare pro animabus.

Exercitium pro animabus Purgatorii.

O Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, miserere animarum istarum, super quas invocatum est no-

T 3

men

men tuum: perveniat ad te suspirium earum, aperi aures clementia tua, & ostende eis faciem tuam, tot annis tantis desiderijs petitam. Iusta quidem sunt iudicia tua, & non est iniquitas in eis; verum misericordia tua super omnia opera tua. Parce, Domine, parce populo tuo electo, & ne des hereditatem tuam in opprobrium, ut irrideant eam inimici eius. Concede mihi gratiam, ut orationibus, jejuniis, & piis operibus eas juvare, & ad amplexus desideratissimos perducere valeam. Scio equidem quada, cum venerint in regnum tuum, meminerint longè melius mei quàm Iosephi pincerna ille Pharaonis: sed & meritò iusto iudicio tuo eà mensurâ mihi remetientur homines, cum hac mortalitate ero defunctus, quâ eis mensus fuero.

Nihil sanè crudelius quàm audire illud: Misere mini mei; & videre fidei oculis flammâs voraces & tormenta, nec dignari vel pauculis precibus, aut indulgentiis refrigerare tibi carissimas animas, & quibus ego plurimum debeo. O qualiter illas horas quæ mihi abeunt inanes, traducerent! quantum exiguo tempore questum facerent pietatis! Quomodo te suscipere accedentes ad mensam tuam, convivium pinguium & medullatorum, flumina de ventre earum fluere aqua viva, dum tu, Oceano bonorum, & fons vitæ esses in medio earum. Et ego cheu bibo ex hac aquâ, & sitire iterum possam cisternas dissipatas? & qui possum bonitate tuâ redimere tormenta ista? vereor ne negligentia meâ præparem illam mihi. Utinam vel ex hoc momento incipiam restringere illas flammâs charitate tuâ! Utinam velut Christina mirabilis, & Odilo amabilis, tibi dignus sim liberare eas per te de ore leonis, & representare eas in lucem sanctam! respice Domine ad hoc desiderium meum, & animarum istarum, ut ego & ille tibi vivant, & cantare incipiant tibi canticum novum, misericordias tuas fideles, & capere brarium, & videre inmensam caritatem tuam, & frui optatis amplexibus, & desideratissimo vultu tuo. Cupio igitur per gratiam tuam scimituere vitam meam, & deliciis & vanitati sæculi renunciare, ut non veniam in locum tormentorum eorum; sed hoc corpore mortis exutus veniã ad te, ô desiderium oculorum meorum, optata & mille desiderata quies, gaudium, & gloria mea. Amen.

Praxia

Applicatio
ad Com-
munionē

Praxis iuvandi animas in Purgatorio.

PRIMÒ, curare quis potest, ut piæ foundationes non negligantur.

Secundò, statas quotidie preces & eleëmofynas ad hæc dirigere, quoties se in iter dat, & quoties in publicum prodit.

Tertio, benefactorum & propinquorum memoriam facere redivivam, & pro animabus eorum orare. Eo fine variis in opidis nocturnus circuitor pio ritu id monere consuevit.

Quartò, per cœmeterium eundo, *De profundis* recitare, aut alias preces, & quoties quis ante locum Justitiæ pertransit.

Quintò, sibi quotannis se superstitem fingere, & facere secretò obsequia defunctis præstari solita, uti à pluribus feliciter admodum factum scimus.

Sextò, Indulgentias diligenter animabus applicare, & maxima certè crudelitatis esse videtur illud negligere.

Dignatus es, &c. ut sup. pag. 10.

JACVLATORIÆ.

Iustus es, Domine, & rectum iudicium tuum, sed reminiscere miserationum tuarum antiquarum. Psal. 118.

Ut quid, Domine, recessisti longè, despicias in opportunitatibus, in tribulatione? Psal. 9.

Vsquequo Domine oblivisceris animas tuas in finem, vsquequo avertu faciem tuam ab iis. Psal. 12.

DECIMÆQVARTÆ IMAGINIS
ANNOTATIO.

Vide, quàm lata sit via ad perditionem, & quot, si perfectionis studiosus esses, animas liberare posses.

Considera magnum **A** pereuntium numerum: quos **B** demon invitat, ac latitans ex insidiis **C** sagittat harum **D** vanitatum illecebris: **E** mundus trahit impellitq̄, per leges scilicet suas: & sunt, prò dolor! qui **F** sponte in infernum precipites abeant; hos **G** adjuva exemplo, verbo precibusq̄. Eheu! vide quàm infida **H** peccatoris fiducia, tela scilicet araneorum, ut est **Iob. cap. 8.** quàm inferni puteus prætoxitur. vide ut **I** Angeli omnes ad zelum hortentur: immò ipse **K** Rex noster Iesus iterum (si sit opus) in terras, ut periclitantes **L** animas liberet, descendere paratus sit, ut **M** Carpo quondam Episcopo monstratum, uti refert **S. Dionysius Areopagita.**